

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum in irascibili sit sicut in subiecto? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

cepum Dei, dicitur esse contra Deum superbire; secundum effectum quidem semper, non autem semper secundum affectum.

Ad tertium dicendum, quod peccatum aliquod potest corrumpere virtutem duplicitate. Uno modo per directam contrarietatem ad virtutem. Et hoc modo superbia non corrumpit quamlibet virtutem, sed solum humilitatem: sicut & quodlibet aliud speciale peccatum corrumpit quandam specialem virtutem sibi oppositam, contrarium agendo. Alio modo peccatum aliquod corrumpit virtutem, abutendo ipsa virtute. Et sic superbia corrumpit quamlibet virtutem, in quantum scilicet ex ipsis virtutibus sumit occasionem superbendi; sicut ex quibuslibet alijs rebus ad excellentiam pertinentibus. Vnde non sequitur quod sit generale peccatum.

Ad quartum dicendum, quod superbiza attendit specialem rationem obiecti: quæ rāmen inueniri potest in diuersis materijs. Est enim inordinatus amor proprieæ excellentiæ. Excellentia autem in diuersis rebus potest inueniri.

ARTIC. III.

Virum superbiza sit in irascibili sicut in subiecto?

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod superbiza non sit in irascibili sicut in subiecto. Dicit enim Gregorius vigesimo tertio * Moralium, Obseculum veritatis tumormentis est: quia dum inflatur, obnubilat. Sed cognitio veritatis non pertinet ad irascibilem, sed ad vim rationalem. Ergo superbiza non est in irascibili.

* 2 Præterea, Greg. dicit 24. † Moral. quod superbiza non eorum vitam considerant, quibus se humiliando postponant, sed quibus superbiendo se prætent. Et sic videtur quod superbiza ex indebita consideratione procedat. Sed consideratio non pertinet ad irascibilem, sed potius ad rationalem. Ergo superbiza non est in irascibili, sed potius in rationali.

¶ 3 Præ-

786
Mal. 4. 8.
ar. 3 C
ver. 9. 1.
ar. 5 ad
10.

* t. 16. cir
ca fin.
* t. 12. pa
r. 5 a. pr.

¶ 3 Præterea, Superbia non solum quæ sit excellētiam in rebus sensibilibus, sed etiam in rebus spiritualibus & intelligibilis. Ipsa autem principaliter consistit in contemptu Dei: secundum illud Ecclesiast. 10. Initium superbiæ hominis apostatare à Deo. Sed irascibilis cum sit pars appetitus sensitivi, non potest se extendere in Deum & in intelligibilia. Ergo superbia non potest esse in irascibili.

* sic. huius li. est senten. ex Aug. deceptas c. 292 to 3. ¶ 4. 36. an. 2 med.

¶ 4 Præterea, Ut dicitur in lib. * sententiarum Properi, Superbia est amor propriæ excellentie. Sed amor non est in irascibili, sed in concupisibili. Ergo superbia non est in irascibili.

SED contra est, quod * Gregorius in secundo Moralium, ponit contra superbiam, donum timoris. Timor autem pertinet ad irascibilem. Ergo superbia est in irascibili.

RESPONDEBO dicendum, quod subiectum cuiuslibet virtutis vel vitij oportet inquirere ex proprio obiecto. Non enim potest esse aliud obiectum habitus vel actus, nisi quod est obiectum potentia, quæ virtus subiectur. Proprium autem obiectum superbie est arduum. Est enim appetitus propriæ excellentie, ut dictum est * Vnde oportet quod superbia aliquo modo ad vini irascibilem pertineat. Sed irascibilis dupl. citer accipi potest, uno modo, propriæ: & sic est pars appetitus sensitivi: sicut & ira propriæ sumpta, et quædam passio appetitus sensitivi. Alio modo potest accipi irascibilis largius, scilicet ut pertineat etiam ad appetitum intellectuum: cui etiam quandoque attribuitur ira, prout scilicet attribuimus iram Deo & Angelis: non quidem secundum passionem, sed secundum iudicium iustitia iudicantis. Et tamen irascibilis sic communiter dicta, non est potentia diffinenda à concupisibili, ut patet ex his quæ in primo dicta sunt. Si ergo arduum, quod est obiectum superbie, esset solum aliquid sensibile, in quod posseret appetitus sensitivus, oportet quod superbia esset in irascibili, quæ est pars appetitus sensitivi, sed

¶ 5. 2
huius q.
¶ 5. 2
et qu. 82.
art. 5. ad
¶ 2.

Sed quia arduum, quod respicit superbiam, communiter inuenitur & in sensibilibus & in spiritualibus rebus: necesse est dicere, quod subiectum superbiae sit inscibilis non solum propriæ sumpta, prout est pars appetitus sensitivi, sed etiam communius accepta, prout inuenitur in appetitu intellectivo. Vnde & in demonibus superbiam ponitur.

Ad primum ergo dicendum, quod cognitio veritatis est duplex. Una pure speculativa: & hanc superbiam indirecte impedit, subtrahendo causam. Superbus enim neque Deo in intellectum suum subiicit, ut ab eo veritatis cognitionem percipiat: secundum illud Matthæi vndecimo, Abscondisti hæc à sapientibus & prudentibus, id est, à superbris, qui sibi sapientes & prudentes videntur: & reuelasti ea parvulis, id est, humilibus. Neque etiam ab hominibus addiscere dignatur, eum tamen dicitur Eccles. 6. Si inclinaueris aurem tuam, scilicet humiliter audiendo, excipies doctrinam. Alia autem est cognitio veritatis, scilicet affectiva. Et talen cognitionem veritatis directe impedit superbiam: quia superbii dum delectantur in propria excellentia, excellentiam veritatis fastidiunt: ut Gregorius dicit 23. * Moralium, quod superbii etsi secretæ quædam intelligendo percipiunt, eorum dulcedinem experiri non possunt: etsi nouerūt quomodo sunt, ignorant quomodo sapiunt. Vnde & Prouer. 11. dicitur, Vbi humilitas, ibi sapientia.

Ad secundum dicendum, quod sicut supra dictum est *, Humilitas attendit ad regulam rationis rectæ, secundum quam aliquis veram existimationem de se habet. Hanc autem regulam rectæ rationis non attendit superbiam: sed de se maiora existimat, quamvis sint. Quod contingit ex inordinato appetitu propriæ excellentie: quia quod aliquis vehementer desiderat facile credit: & ex hoc etiam eius appetitus in altiora securus, quam sibi conueniat. Et ideo quæcumque conferunt ad hoc quod aliquis estimet se supra id quod est, inducent hominem ad superbiam: quorum unū est quod Sec. Sec. Vol. iij. B b aliquis

*ca. 16. in
fin.*

*qu. prece
art. 2.*

386 QVÆST. CLXII. ART. III.

lib. 24. in aliquis consideret defectus aliorum : sicut è contraria
prime. ca. Gregorius * ibidem dicit , quod sancti viri virtutum
12. consideratione vicissim sibi alios præferunt . Ex hoc ergo nō habetur quod superbia sit in rationali , sed quod aliqua causa eius in ratione existat .

Ad tertium dicendum , quod superbia non est solum in irascibili , secundum quod est pars appetitus sensitivi , sed prout communius irascibilis accipitur : ut dictum est * .

* *in corpo*
re art. i. Ad quartum dicendum , quod sicut August. dicit
¶ li. 14. c. 14. † de Ciuitate Dei , amor præcedit omnes alias ani
7. 1 med. mi affectiones , & est causa earum . Et idem potest ponи
¶ 8 pro qualibet alias affectionum . Et secundum hoc superbia dicitur esse amor propriæ excellentiæ ; in quantum ex amore causatur inordinata præsumptio alios superandi : quod propriè pertinet ad superbiæ .

ARTIC. IV.

Virum conuenienter à Gregorio assignentur quatuor
superbia species, scilicet *timare bonum & seip-*
so habere : sibi datum desuper , credere pro suis
acepiisse meritis : i. e. se habere quod non habet ,
¶ de fidelis ceteris singulariter videri appetere ha-
bere quod habet ?

787

2. d. 41. q. A d quartum sic proceditur . Viderur , quod inconvenienter assignentur quatuor superbia species ,
2. a 4 *¶* *Mal. q. 8.* quas Gregor. assignat 23 * Moralem dicens , Quaeque
a. 4 et 1. quippe sunt species . quibus omnis tumor arroganciam
Cor. 4. le. demonstratur : cum bonum aut à semetipuis habere
2 col. 2. et se estimant : aut si sibi datum desuper credunt , pro suis
1 Eti. 3. se hoc accepisse meritis putant : aut certè cum iadant
cor. 1. fi. se habere quod non habent : aut despiciens ceteris singulariter videri appetunt habere quod habent . Superbia enim est vitium distinctum ab infidelitate , sicut etiam humilitas est virtus distincta à fide . Sed quod aliquis estimet bonum se non habere à Deo , vel quod bonum gratia habeat ex meritis propriis , ad infidelitatem pertinet . Ergo non deberet ponи species superbiae .

¶ 2 Præ-